

quitur tanquam diversus à Scriptore *Monitorum*. Præfatio autem ferè tota continet Vindicias Episcopi Alethenfis, ut parallelum instituat inter ipsum, & Archiepiscopum Sebastenum. Ibi dicuntur *Censores Romani plurimum obcæcati, si librum illius Antistitis prohibendo existimaverint se honori consuluisse Sedis Apostolicæ. Quomodo enim persuadere sibi potuerunt magnam habendam rationem prohibitionis, quam pravus animi dictaverat affectus, adjudicans librum incendio, ad sumendam de sancto illius Authore Episcopo ultionem?* Quos hic Scriptor plurimum obcæatos vocat Censores, est ipse Clemens IX. Pontifex. Non enim S. Inquisitionis Decreto; sed Pontificio Diplomate liber Alethenfis proscriptus est, & ad rogum damnatus ob rationes gravissimas illic expressas.

Pag. 14. *Sucessum habere poterat Romanorum subdola agendi ratio, si omnes, quibus vel minimum luminis est, fascinare potuissent, nè viderent illos ad incitas redactos, & eorum agendi modum esse, quant umcunque in vitam, convicta injustitia confessionem.* Ibid. Episcopi Alethenfis memoria semper in benedictione erit, nequidquam obstantibus censuris, quas sibi Sancti gloria ducunt cum S. Paulo, sicut Crucem, & Stigmata Salvatoris.

Hactenus Præfatio: tempus est ut & ipsa *Monita* audiamus, pag. 67. *Tam justa erat Archiepiscopi Sebasteni causa, ut ubicunque nacta foret iudices non suspectos, triumphatura fuisset ejus innocentia.*

Pag. 68. *Affligit Romana Curia Archiepiscopum, cujus morum suavitas devinceret sibi animos Schytarum, & Arabum; quanvis tam reus esset, quam constat esse innocentem.* Ita Quefnellus CLEMENTEM XI. depingit velut Schytis, Arabibus, (& quibus non barbaris?) crudeliorem.

Pag. 71. *Sebastenus, & ejus Provicarii, ab officio amoti, possunt ac debent ad Reipublica Hollandicæ Præfectos recurrere, ut eorum stabiliantur potestate.* Unde patet hunc Quefnelli librum posteriorem esse manuscriptam resolutione superius allegatam; Non enim Heussenius Exprovicarius Quefnellum consulisset, num ad Protestantes Præpositos pro convellenda Romani Pontificis dispositione confugere liceat, si ante ab eodem suo Oraculo definitum vidisset, non solum licitum esse, sed etiam præceptum. Subintellige lector præceptum novæ Ecclesiæ, & anti-Romanæ. Quis enim in Romana à prima sua institutione in hæc usque tempora unquam quid simile legit traditum, vel usu à Fidelibus receptum? Quid si primi Christiani, apud quos vigeat magis sincera pietas, & submissio, audivissent à no-

vo, & peregrino quopiam fidei præcone doceri veluti licitum, & præceptum, contra Apostolorum Principem, & Ecclesiastica ejus Statuta infidelium Magistratum concitare, atque hujus autoritate mandata Petri subruere? Quanto horrore perculisset doctrina tam pestilens teneros animos, & quam diro Petrus eam cum Authore mox anathemate percussisset?

Pergit Quefnellus pagina 74. „ Si cui „ Pontifici lubuerit deprimere aliquem Episcopum ad favendum Religiosis, prout contigit S. Pontii, & aliis Episcopis, quando casus tulerit, ut non nisi duo ad Congregationem convenerint Cardinales, ambo forsitan Religiosi, estne verisimile fore ut hi audeant resistere Pontifici, cujus prospecta eis fuerit propensio „ ? Jam non amplius lapsus Pontificis tribuitur vitio ministrorum; sed horum injustitia Pontificiæ voluntati.

Pag. 92. „ Utinam illi ad quos pertinet „ stylus, seu compositio Papalium Decretorum, magis memores essent demissionis, & mansuetudinis, quæ fuit in Sancto Petro! „ Hic verò omnia sapiunt dominatum, nihil paterni est „ . O si Quefnello Decretorum Papalium cura incumberet, quàm omnia illic spirarent Jansenianam charitatem, modestiam, & bonam fidem!

Pag. 98. „ *Declaratio, & Responsiones* „ Sebasteni plenæ sunt sapientiâ, moderatione, doctrinâ integerrimâ, & nulli obnoxia reprehensioni. Decretum Romanum tam est Ænigmaticum, quàm Idolorum „ Oracula „ .

Pag. 123. „ Ergone in conspectu Principum Apostolorum agi debuit contra Archiepiscopum, quod Paganos Imperatores contra Christianos Idolorum suorum hostes facere puduisset „ ?

Pag. 132. „ Talis Vicarius Apostolicus non magis obstringi poterat, ad cedendum Vicarii munere, quàm Pontifex, ac cæteri Christi vicem gerentes adigi valeant ad dimittendas Sedes „ .

Pag. 137. „ Est illud judicium sinè forma, dejectio de gradu sinè justitia, zelus sinè charitate. Ergone dum justitiæ janua aperitur in Belgio, occlusam manere oportuit Romæ „ ?

Pag. 141. „ Vellent quidem Romani, ut illud judicium suum nobis venerationi esset, ut de eo nulla audiretur querela; sed ei subscriberent universi. Faciat istud, qui voluerit complicem se reddere injustitiæ aded manifestæ; verùm omnes, quibus aliquid luminis, & religionis est, ingemi-